

Sempre he volgut ser metge

MOLT PERSONAL
XAVI ROCA
@XAVIROCA1

Des que era petit, sempre he volgut ser metge. Els meus familiars i amics diuen en to de broma (o no) que afortunadament pel bé dels demés no m'hi vaig dedicar. De petit, en la etapa infantil somiava ser futbolista (com tants altres nens). Però ben aviat, em vaig sentir atret per la medicina, tot i que en el meu entorn familiar o de coneguts no tenia ningú que s'hi dediqués. Suposo que l'espurna que va fer encendre en el meu interior la flama de la medicina va ser quan es van començar a emetre per TV3 la famosa sèrie *A cor obert*, la sèrie nord-americana que narrava el difícil dia a dia a l'hospital St. Eligius. Quan vaig veure el primer capítol, em vaig quedar enganxat a la sèrie (i no sóc una persona que acostumi a mirar gaires sèries). Des de mitjans del 80, quan van estrenar la sèrie a TV3 fins ara l'he vist uns quants cops.

La meua motivació per cursar medicina va anar creixent a mesura que deixava de ser un infant i començava a ser un preadolescent o un adolescent. El darrer any d'estudi als Maristes, quan cursava COU (Curs d'Orientació Universitària; curs previ a entrar a la Universitat), havia de decidir si apostava per la medicina o buscava altres estudis universitaris. Després de pensar-ho força,

finalment em vaig decidir per anar a ESADE a cursar Administració i Direcció d'Empreses enlloc de Medicina. Els motius reals d'aquest canvi van ser els següents: En primer lloc em feia por ser metge, tenia por de no estar a l'alçada i de veure un camí massa llarg al meu davant (carrera de 6 anys, més el MIR, més la residència). Però sobretot el que em feia por era patir emocionalment amb el dia a dia de la feina de metge. M'aterrava la idea de veure als demés sofrir, encara que fos amb la idea d'ajudar-los o inclús de salvar-los la vida. També tenia pànic a pensar la transcendència de les errades en l'exercici de la professió. En la majoria de les professions equivocar-se no té una transcendència tan gran com en la medicina. El fet és que, des del dia que vaig fer la preinscripció universitària on descartava la idea de cursar els estudis

**En la majoria de professions,
equivocar-se no té una
transcendència tan gran com
en la medicina: cal ser valent**

de medicina, sempre he pensat que m'encantaria haver-la cursat. En la meua feina, com a consultor d'empreses i docent, sento una gran satisfacció quan sóc capaç d'ajudar algú amb la meua feina (ajudar-lo a guanyar més diners, a generar ocupació, a satisfer millor la necessitat dels seus clients...). Però segur que aquesta satisfacció és molt petita comparada amb la que deu sentir un metge quan millora significativament la qualitat de vida d'una persona o directament li salva la vida. Cada cop que contacto amb metges, m'adono de lo important que és la salut i també m'adono de la profunda admiració que sento vers ells. Al meu parer, no hi ha una professió similar, no n'hi ha cap de més important. Per això vull agrair a totes aquelles persones que han estat valentes i han tingut a més la capacitat de sacrifici de cursar uns estudis tan llargs i tan exigents. Rebeu el meu més sincer reconeixement. No hi ha una professió com la vostra. I aprofito també per demanar als polítics de diferents àmbits que no retallin en Sanitat. Sóc conscient que cal retallar despesa pública, que no podem continuar gastant més del que ingresem. Però alhora de retallar, passeu de llarg de la Sanitat. Perquè si no hi ha salut, tota la resta perd sentit.